

PES LAMSÁ•K A DOCENT H. - 2

Neděle, 14. listopad 2016

Minule jste tu četli o životě s poněkud víc než velkým pejskem - o Mufánkovi. Paní autorka souhlasila s publikováním úvodní kapitoly, ve které se můžete dozvědět, jak vlastně k tomu jejich "drobečkovi" přišli. Co nevidět tato kniha vyjde a budete si moci o "Utrpení docenta H." přečíst víc.

Jak nádherné je pojetí si s ním! Snad v nejbližší době bude možné vzít kreditní kartu, nákupní košík a k běžnému nákupu – chleba, máslo, mléko, sýr – prostě jen tak navrch přidat jedno (není míněno pivní sud, to lze již dnes). U pokladny zaplatíme, nákup hodíme do nákupního košíku, a tradá domů. Tak takhle jsme si tedy my nepočetli. Po svatbě, lépe řečeno po bouřlivé svatební noci, kdy euforie budoucího docenta H. je trvala, jsem směla vyslovit těmi písmeny, která budou neodkladně splněna. Zapsala jsem Chtěla bych pejska, koťátko – a je tak, co přijde, třeba i děti. Přijetí docenta H. bylo nonalantní a velkorysé: Věcko má mít! A tak jsem si našla inzerát: Daruji těmáčkům a kočičkám – ať už jakýchkoli. Zn.: Do dobrých rukou. Když jsme zodpovědně zvažovali, jsou-li ručičky dostatečně dobré, došli k závěru, že i tak by se to dalo říct, rozhodli jsme se k němu a s ním – Dedynem – nejde o dítě, když se k němu docent H. tak chová, ale o bohatě vyčištěný a vyčištěný (drobné vysvětlení: pokud se Dedyn v úmírně mou vinou trefil do něčeho, ani kam, nalepila jsem na zdeformované plechy vyčištěná, budoucí docent H. nic nepozná. Mýlila jsem se, ale to je zcela jiná historie). Po úmírně trmácení v supermarketu značkové Wartburg jsme zastavili před domem s nápadně vysokým plotem; chvíli jsme neviděli. Ale jenom proto, že nám výhled stínil jakýsi kámen, kopyty opřené o vršek plotu. Shlížel na nás se shovívavou pohledem. Máš psí hlavu a na konci těla šavli, kterou stínil hlavy kvetoucích jehliček. – Barunko, ke mně! Naš od zápraží. Kámen natáhl psí oči, lízancem upravil docentu H. neposlušné vlasy, a pak se poslušně odhoupal k dámě středního věku, která halasila: Jen pojďte dál! Vy si jedete pro Mufánka, že? Já Barunku raději zavážu. Ona nemá ráda, když na jejího mazánka někdo sahá. To víte, máma! V té chvíli by se v docentovi H. krve nedožal, neboť stále doufal, že dáma je tak, kde tají pokojové pinokiové a pražské krysačky. Ale ztratit přitom tvář nechtěl. Odhodlaně tedy otevřel vrátka. Kámen Barunka byl skokem u něj, nejprve jej přátelsky políbil oči v oči, a pak mu šavli usolil přes záda kolik na pamětnou, protože co jiného si takoví ublížení hezouni za Mezi tím dáma popadla košík, zahrnala koně za jakési pancéřované dveře a teprve pak otevřela. Nastavila se náruče. Mufánek vstoupil z květinové peřiny a napasoval má do kůže, které mi prozřívá jeho majitelka podstránila. Pak mi opět pracky na ramena a radostně má oslňoval, kam jen dosáhl. Dosáhl věde. Jeho majitelka zatím rozřívá rozkládala. Bylo jich pět. A jak se rvali, utrhli Mufánkovi kousek ušeska. No a kdo koupí dogu s ukouslým uchem? – S ukousnutým uchem? Zdáš si se docent H. Dáma ho sjela vrážděným pohledem: Áčklá jsem s ukouslým uchem! Doga s ukouslým uchem na výstavě nemůže, i kdyby měl její rodiče tisíc cacibů. Musela bych tě umáka nechat utratit. – Aha, řekl docent H. vylekaně, aniž by měl přitom veškeré své vzdálenosti o cacibečtí se bemení. Také jeho představa o významu slova "utratit", byla mlhavá. Přitom mu ovšem, že "utratit" má něco společného s penězi, a tak se hned zdvořile zeptal: Kolik jsme za košík dlužní? – Ale nic! rozzářila se dáma. Přece jsem psala: Do dobrých rukou – zdarma! Stačí, když přispějete na krmení. Takových týčků, pět tisíc za ty tři mášice bude akorát. Docent H. mírně zatuhl, máš asi jinou významu slova "zdarma", ale přece jen – slib je slib – hned po zášátku se mu zpronevěřil nechtěl: dobrá, zavážu, sáhl do náprsní kapsy a s nadějí v hlase dodal: Možná ani jako jeho maminka nevyroste, že?! – Ale nebojte se! Pejsci bývají obecně větší, ujistila radostně dáma a nenápadně nás, i s Mufánkem, postřikovala ke dveřím. Snad abychom si ten skvělý obchod je nerozmysleli. Nerozmysleli. – Bohužel, našel docent Mufánek právě decentně blikal do mého výstřihu. Bohužel! volal docent H., když Mufánek postupně zvrátil i do věckého kapes auta. Bohužel, kámen, když si vzpomněl na výš plotu i přispěvků na krmení. – Bohudí, jsem já a tiskla toho uslintaného desetikilového "umáka" na klín, protože – co to je? Utratit košík jenom proto, že má "ukouslé" ucho!? Když jsme se blížili ke Kolínu, po stehnech se mi ztratil podezřele vlhké teplo. Opatrně jsem požádala docenta H., aby zastavil u obchodu, že potěbují koupit k němu. Jakmile se tak stalo, položila jsem Mufánka na klín docenta H. a uhněla obstarat pár rolí kuchyňského papíru. Lidé se pohoršeně dívali na máj mokry rozkrok a šavli se odtahovali. U Dedýna jsem pak našla docenta H., jak po týčcích poskakuje kolem zaparkovaných aut, juká pod ně a áfe. Lekla jsem se, jaký má na docenta H. ten výhodný obchod zhoubný vliv. – Pustil jsem ho vyčistit. Teď ho lovím, oznámil. – To je koda,

odtušila jsem suše. VyÄ•uraný uÄ¾ byl. Mufánek povaÄ¾oval lov za skvÄ›lou hru. ÚtoÄ•il, rafl tu i tam, ale navzdory tomu, Ä¾ je docent H. chlap, trénovaný atlet a pÄ™edvádí naprosto bravurní robinsonády, se Ä•umáÄ•ek lapit nenechal. Také jsem si všimla, Ä¾ z nové košile docenta H. uÄ¾ visí cáry: Seš orvanej jak stará ramlce! kÄ™íkla jsem na nÄ›j prÄ™povídku babiÄ•ky BláÄ¾i. Sjel mÄ› pohledem míscím v sobÄ› ublíÄ¾enost s pohorš vyÄ•ítavostí. Pak na Mufánka znovu zle zavrÄ•el a mnÄ› se koneÄ•nÄ› podaÄ™ilo prostÄ™ednictvím taktické kliÄ•ky naš potÄ›šení chytit. V té chvíli mi bylo jasné, Ä¾ docent H., pÄ™i své vysoké inteligenci, jiÄ¾ pochopil, jak úÄ¾asnÄ› zábavné je poÄ™ídit si štÄ›nÄ›. Jak prababiÄ•ka Anna vrlouhala Doma ovšem vznikl problém, kde bude naše miminko spinkat?! Docent H. ochotnÄ› nabídl, Ä¾ mu v zahradÄ› postaví pÄ›knou zateplenou boudu s výbÄ›hem jsem souhlasila: Ale aÄ¾ pozdÄ›ji. AÄ¾ trochu povyroste. Zatím by se mu bez maminky stýskalo. Zatím bude spinkat s námi v loÄ¾nici, rozhodla jsem. - V naší posteli? zdÄ›sil se docent H. - Kdepak, uklidnila jsem ho. Vedle mé postele postavíme obrkošík, ten z lesních školek, dáme mu do nÄ›j památeÄ•ní polštÄ™ od maminky, tam bude našemu Mufánkovi jako v nebi. Docent H. poslušnÄ› snesl s pÄ›dy obrkošík, ten z lesních školek, a z vlastní iniciativy ho vystlal senem. Asi mu bylo památeÄ•ního polštÄ™e líto. Ó jak bylo náhle v naší loÄ¾nici útulno! Jako na seníku! LáskyplnÄ› jsem Mufánka uloÄ¾ila do jeho nové postýlky a pÄ™ikázala: Tady budeš spinkat! Chvilku na mne s pochopením hledÄ›l, pak se ale pÄ™evalil pÄ™es okraj koše, neÄ¾ bys Ä™e „švec“, vymlaskl pÄ›tilitrovou misku speciálního krmení pro štÄ›átka, udÄ›lal na koberec pÄ›t louÄ¾iÄ•ek velikosti Tálinského rybníka, jednu horu Ä›p a zadával mé koÄ¾ešinové pantofle. Úlovek s dramatickým vrÄ•ením zanesl do mé postele a ulehl na nÄ›j. NeÄ¾ jsme staÄ•ili zlikvidovat následky „napadení“, uÄ¾ sladce spal. SamozÄ™ejmÄ› s hlavou na mém polštÄ™i. - Takhle to nepÄ›jde! znervóznÄ›l docent H. - Ale pÄ›jde, snaÄ¾il se ho uklidnit a dala do koše veliký polštÄ™ od maminky. Na seno asi není zvyklý. Uvidíš, do polštÄ™e se zavrtá a bude mu jako v nebi. PÄ™i pÄ™enášení se Mufánek ani neprobudil. Jen slastnÄ› vzdychl a zadumlal tlamiÄ•kou. Vidíš, Ä™ekla jsem vítÄ›zoslavnÄ› docentovi H. – a je pokoj.

MÄ›la jsem pravdu. Ovšem jen Ä•ásteÄ•nou. PÄ™i prvních pokusech o novomanÄ¾elské laškování se Mufánek probudil, s nespokojeným kruÄ•ením se vyškrabal zpátky do mé postele a nekompromisnÄ› oddÄ›lil docenta H. od mého tÄ›la, které od poÄ›átku považoval za svÄ›j výsostný majetek. Pak se mi stoÄ•il na prsou, Ä•enich zatlaÄ•il pod bradu a teprve teÄ• začal opravdu spokojenÄ› oddechovat: Takhle se pÄ™ece spí u mámy! Vy, lidi, nic nevíte! Ráno vstal Mufánek první. OhleduplnÄ› se vytratil z mé postele a skuteÄ•nÄ› dÄ›lal, co mohl, aby nás pÄ™i probuzení mile pÄ™ekvapil. PÄ™ekvapení jsme opravdu byli, neboÄ¾ jsme se probudili v nebi. Náš pokoj vypadal, jako by v nÄ›m vypelichalo nejménÄ› sto andÄ›lÄ› - jenÄ¾ andÄ›lé nikde! To se jen Mufánek, pÄ™esně podle mého pÄ™ání, zavrtal do maminÄ›ina památeÄ•ního polštÄ™e. S posledním bílým peÄ™íÄ•kem na Ä•erném Ä•enichu, právnÄ› začáinal zevrubnÄ› zkoumat práci docenta H. Docent H. s vytÄ™eštÄ›ným oÄ•ima, jakkoli mÄ› vÄ¾dycky pÄ™esvÄ›dÄ•oval, Ä¾ není vÄ›Ä™ící, jsem mu Ä™ekla: PrababiÄ•ka Anna mÄ› nepÄ™etrÄ¾itÄ› varovala - Marcelko, zlobíš a vrlouháš, Panenka Mar kvÄ›livá tobÄ› pláÄ•e a ty se nikdá nedostaneš do nebe! Vidíš, prababiÄ•ka Anna nemÄ›la pravdu, upozornila jsem docenta H. a spokojenÄ› se po našem novém nebi rozhlédla.

MARCELLA MARBOE Z knihy „Utrpení docenta H.“